

‘Ga niet zitten wachten op niks’

Khalaf Alkhalaf is een van de eerste gevluchte Syriërs die afstudeerden aan de RUG. Hij wil een voorbeeld zijn voor andere vluchtelingen. Zijn boodschap: Neem de regie over je eigen leven. En ga niet zitten wachten op niks.

Khalaf Alkhalaf (35) is, ten tijde van het interview, bezig aan zijn laatste dagen in Gerkesklooster. Hij is, vanuit het Rode Kruis, locatiecoördinator van de voormalige basisschool, waar asielvragers wonen in afwachting van hun procedure. De tijdelijke opvang in het Friese dorp staat op punt van dichtgaan. Khalaf is aan het solliciteren. Eerder werkte hij een paar maanden namens het Rode Kruis bij het aanmeldcentrum in Ter Apel. Banen in de humanitaire hulpverlening sluiten aan bij hoe zijn eigen leven gelopen is en hij hoopt op een nieuwe uitdaging in die branche.

Eind 2013 werd Khalaf in Syrië ontvoerd door IS die hem dwong zijn werk als verpleger in een kinderziekenhuis voor Artsen Zonder Grenzen op te geven. Na zijn vrijlating vluchtte Khalaf via Turkije naar Nederland. Augustus 2015 stond hij zelf voor de poort in Ter Apel. Bijna acht jaar later bezit hij een Nederlands paspoort en heeft een bachelor Midden-Oosten Studies en een master International Relations and International Organization op zak.

Voor Khalaf is alles relatief. De recente aardbevingen in zijn vaderland noemt hij ‘peanuts’. ‘Verdrietig dat in Syrië iets van 4000 slachtoffers zijn gevallen. Maar in de Syrische gevangenis Saydnaya worden jaarlijks meer mensen gedood, door het Assad-regime.’ Over zichzelf zegt hij: ‘In Nederland ben ik succesvol. Hoog opgeleid, ik heb werk, een goed netwerk. Maar voor mijn familie in Syrië ben ik een mislukt persoon want ik heb geen vrouw en kinderen.’

Hij vindt zijn Nederlands beneden de maat. Had hij daar maar sneller werk van gemaakt toen hij hier kwam. Nu is het vaak een afwijzingsgrond bij sollicitaties, heeft hij gemerkt. Het is een les die hem inspireert andere vluchtelingen achter de vodden te zitten. ‘Ik bekritiseer ze tijdens mijn werk bijna elke dag. “Jullie doen niet jullie best, jullie moeten wakker worden. Jullie moeten de taal leren, sporten, gezond eten, wandelen. Niet de hele dag blijven zitten, roken en rondjes lopen.”’ Een asielvrager mag dan weinig, qua werken en studeren, een plan maken voor hoe verder, mocht de asielvraag worden gehonoreerd kan wel! Moet zelfs, vindt Khalaf.

‘Veel vluchtelingen wachten op niks en verwachten dat de overheid alles voor ze regelt’. Voor hem is eigen initiatief het startpunt. Wel zou hij het toejuichen als statushouders allemaal standaard gekoppeld worden aan een coach die ze in de gaten houdt. ‘Geld geven aan vluchtelingen zonder toezicht is nooit goed.’ Toen de Syriër in 2016 vanuit het azc in Delfzijl naar Groningen verhuisde, mocht hij op kosten van de staat zijn NT2 halen. Khalaf was blij. ‘Maar ik vond het gek dat twee jaar lang niemand van de gemeente mij belde met: Hé Khalaf, we hebben je tien-duizend euro gegeven, hoe staat het ervoor?’

Na een ‘lange journey’ naar een NT2-certificaat schreef hij zich in aan de RUG. Hij vroeg er zelf om coaches en trok regelmatig medestudenten en vrienden aan de mouw voor hulp. ‘Waarom denk je dat ik mijn diploma gehaald heb? Niet omdat ik zo’n slim persoon ben, maar omdat ik op mensen ben afgestapt en om hulp heb gevraagd.’ De docent die hem het eerste jaar begeleidde prees hem voor zijn resultaten: ‘Ik heb gezegd: Bedankt, maar dit zijn jullie resultaten.’